

— HELENA — LEHTOVIRTA

Tapautkoon
minun tahtoni

Palo & Koski -dekkari

CRIME
TIME

Tapahtukoon minun tahtoni

— HELENA — LEHTOVIRTA

Tapahtukoon minun tahtoni

Palo & Koski -dekkari

CRIME
TIME

Ensimmäinen painos
Palo & Koski -sarjan osa 2

© Helena Lehtovirta ja Docendo 2026
www.docendo.fi

CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo.
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatti s. 10: ote Eino Leinon runosta Rauha,
sarjasta *Sata ja yksi laulua* (1898).

Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto Oy
Kannen kuvat: iStock, Unsplash (Joran Quinten ja Arno Senoner)
Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy
ISBN 978-952-850-800-7
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@docendo.fi

Kirjan keskeinen henkilöahmo Seela Saarnaniemi
on lainannut nimensä Äänekoskelta, Soskonsalmen
kuvankauniilta Saarnaniemen alueelta.
Toisinaan nimi on jalompi kuin kantajansa.

Sunnuntai 20. toukokuuta

Painoin ovikelloa toistamiseen. Kuulin, miten se kumisi sisällä, mutta ovi pysyi visusti kiinni. Kärshivällisyyteni alkoi loppua. Aloin jyskyttää ovea rystyselläni ja huusin naisen nimeä. Miksi hän oli pyytännyt minua käymään, jos ei aikonut olla kotona? Kiusallaanko? Mahdollisesti. Tai ehkä hän oli alkanut jänistää eikä uskaltanut kohdata minua. Se, mitä nainen oli sallinut tapahtua, ei ollut puolusteltavissa.

Verryttelyasuinen mies, joka kantoi isoa putkikassia, käveli hiekkapolkua oven ohitse. Hän tuijotti minua arvioiden, oli tietysti kuullut jyskytyksen ja huuteluni. Hymyilin miehelle rauhoittavasti.

Mieleeni juolahti, että nainen saattoi lymyillä sisällä ja naureskella minulle, kun huhuilin oven toisella puolella. Sen pystyin hyvin uskomaan hänestä. Joka tapauksessa hän oli juoksuttanut minua turhaan eikä ilmeisesti aikonutkaan tavata minua. Typerää ja lapsellista. Huokaisin harmistuneena ja käännyin silmäilemään ympärilleni.

Liuskekipolku kaartui ulko-oven edestä talon taakse. Kun olin tänne asti tullut, voisin saman tien tarkastaa takapihan. Jospa hän loikoilikin kaikessa rauhassa riippumatossa siemailemassa

mojitoa ja oli unohtanut ajankulun. Astelin polkua takapihalle, mutta löysin sieltä vain pyykkinarulla tuulessa lepattavia, vettä valuvia raidallisia pyyhkeitä. Rankkasade oli tauonnut vain hetkeä aiemmin.

Pihaovi oli puolittain auki, ja sisältä kantautui vaimeaa musiikkia. Hän siis oli kotona, mutta ei ollut vaivautunut avaamaan minulle ovea. En ollut hämmästynyt.

Pihalta pääsi suoraan olohuoneeseen, mutta siellä ei ollut ketään. Muutama sohvatyyny oli pudonnut lattialle, ja sivupöydällä oli likainen kahvikuppi. Sen vieressä lojui auki taiteltu iltapäivälehti, jonka otsikko julisti, että hallituksen ensimmäiset viikot olivat läheneet liikkeelle tahmeasti.

Huhuilin ärtyneenä häntä nimeltä. Musiikki taukosi, kello tuli kolme, ja uutiset pyörähtivät käyntiin. Vilkaisin olohuoneen vieressä avautuvaan keittiöön. Tyhjä sekin. Uunissa oli jotakin paistumassa, ja ilmassa leijaili aavistus palaneen käryä.

Käytävältä lähti kolme ovea, joista ensimmäisen takana oli ilmeisesti kylpyhuone. Ovi oli raollaan, ja kurkistin sisälle. Ei ketään. Sähköhammasharjan punainen valo vilkutti lataamisen merkiksi, joten sitä oli käytetty äskettäin.

Koputin toisen huoneen ovea ja painoin kahvasta. Se oli makuuhuone. Ei ristin sielua sielläkään. Huone oli säntillisessä järjestyksessä, ja kapea vuode oli huolellisesti pedattu. Näytti, että kyseessä oli harvoin käytetty vierashuone.

Minua alkoi toden teolla tynpiä tämä kuurupiilo. Päätin tarkistaa vielä viimeisen huoneen, ja jos hän ei olisi siellä, niin tämä tempuilu loppuisi tähän. Luuliko hän pystyvänsä viivyttämään asioita vain sillä, että piileskeli? Että unohtaisin koko jutun? Hän oli itse halunnut puhua kanssani ja kutsunut kotiinsa käymään, minä en

ollut sitä pyytänyt. Minun ei olisi alun perinkään pitänyt suostua tapaamiseen, tämä oli hukkaan heitettyä aikaa.

Kolmannen huoneen lattialla lojui kasa vaatteita. Leveä parisänky oli petaamaton. Pysähdyin miettimään. Ei kai kukaan laittaisi ruokaa uuniin paistumaan ja sitten vain lähtisi pois. Kokin oli pakko olla jossain lähetyvillä. Haistoin entistä voimakkaamman palaneen käryn, ja samassa palohälytin pärähti soimaan.

Ryntäsin keittiöön ja käänsin uunista virran pois. Nappasin tiskipöydältä sitruunakuvioiden keittiöpyyhkeen ja aloin huitoa käytävän kattoon kiinnitetyn palovaroittimen ympäriltä. Kymmenen sekunnin kuluttua ujellus lakkasi. Lieden päällä oli patalaput, ja nostin niiden avulla viereiselle kivitasolle vadin, jossa oli karrelle palanut musta möhkäle. Napsautin liesituulettimen imutehon täysille, jotta palovaroitin ei laukeaisi toistamiseen.

Uunin digitaalisessa näytössä oli ollut numerot 4.26. Tarkoittiko se, että ruoka oli ollut paistumassa yli neljä tuntia? Jokin oli nyt vialla.

Menin takaisin olohuoneen pihaovelle ja laskeuduin muutaman rappusen alas pihamaalle. Viimeisetkin pilvet olivat kaikonneet, ja aurinko lämmitti kasvojani. Sateen jälkeen ilma oli hiostava, ja avasin takkini vetoketjun.

Puutarha oli hyvin hoidettu, joka puolella hehkui sinisiä ja punaisia kukkia, ja niiden ympärillä oli värikylläisyyttä rauhoittamassa isoja valkoisia ruukkudaalioita. Niiden täytyi olla peräisin jostakin puutarhaliikkeestä, kun olivat kukassa jo toukokuussa. Tuulikello helkähti oven vieressä, ja vesi solisi pienessä kivialtaassa. Kottarainen lennähti metallisen kurjen päälle ja hypähti saman tien altaan reunalle. Kauempaa kuului käen kukuntaa. Suljin silmäni ja nautin alkukesän kukkien vienosta tuoksusta.

Mieleeni nousi Eino Leinon Rauha-runon viimeinen säkeistö:

Kaikk' on niin hiljaa mun ympärillään,
kaikk' on niin hellää ja hyvää.
Kukat suuret mun aukeevat sydämessään
ja tuoksuvat rauhaa syvää.

Runo, jota siteerataan usein kuolinilmoituksissa, havahtui ajatuksistani. Huolimatta lämmittävästä auringosta kylmä puistatus kulki lävitseni. Ihoni nousi kananlihalle.

Katseeni osui tiiviiseen pensasrykelmään pihan vastakkaisella puolella. Pensas oli pullollaan kookkaita valkoisia kukkia, alppiruusu varmaankin. Sen vieressä oli samanlainen korkea pensas vaaleanpunaisin kukin. Pihan täytyi jatkua pensaiden takana, koska sinne johti kapeneva hiekkapolku.

Viereisellä tontilla käynnistettiin ruohonleikkuri, ja sen moottori paukahti ennen kuin ääni taantui tasaiseksi surinaksi. Kymmenpäinen raakkuva harakkaparvi lehahti pelästyneenä lentoon alppiruusujen takaa. Ne kaartelivat hetken ilmassa, kunnes laskeutuivat jälleen näkymättömiin pensaiden taakse.

Ääni sisälläni sanoi, että minun pitäisi lähteä pois. Sulkea pihaovi, kävellä takaisin tielle ja jäädä odottamaan seuraavaa linja-autoa. Minun pitäisi unohtaa, että olin koskaan käynytäkään tässä talossa. Siitä huolimatta lähdin kävelemään kohti alppiruusuuseinämää, kuin näkymätön köysi olisi hitaasti hilannut minua sitä kohden.

Alppiruusujen vieressä maassa näytti lojuvan paksu oksa. Varmaankin äskeisen rajun ukonilman pudottama. Pensaiden lähes maahan asti laskeutuvat kukinnot peittivät sen osittain. Kun tulin lähemmäksi, vaistosin, että jokin oli pahasti pielessä. Teki mieli

poistua saman tien. Lähempänä oksaa hätkähdin siivilleen nousevaa harakkaparvea, joka räähkyi minulle solvauksia, koska olin häirinnyt niiden rauhaa.

Mutta edessäni ei ollut oksa. Se oli ihmisen jalka.

Nainen makasi vatsallaan nurmikolla, pää sivulle kääntyneenä. Oikea käsi lepäsi pään vieressä, vasen käsi oli vääntyneenä hänen kehonsa alle. Toinen jalka lepäsi suorana, toinen oli kuin ottamassa kesken jäänyttä askelta. Takaraivo, tai se mitä siitä oli jäljellä, oli veren tahrима ja nurmikko pään ympärillä mustanpuhuva. Hiukset näyttivät sotkuiselta lankavyyhdtä, aivan kuin takaraivoa olisi nokittu. Muutama kärpänen pörisi veren ympärillä. Ei ollut epäilystäkään, hän oli kuollut. Vatsassani muljahti, ja ehdin juuri kääntää pääni sivuun ennen kuin oksensin.

Jotkut ihmiset laskivat eri lajeja lintulaudaltaan, toiset laskivat, montako maratonia olivat juosseet, joku maita, joissa oli vierailut. Minä voisin ryhtyä laskemaan, montako kuollutta ihmistä olin löytänyt. Edessäni makasi ruumis numero kaksi. Kaksi ruumista saman vuoden aikana.

— 2 —

Rikoskomisario Tuomas Koski nousi apukuskin paikalta ja paukautti auton oven kiinni. Hän katseli ympärilleen. Rauhallinen pientaloalue Pohjois-Tapiolassa, ilmassa sateen jälkeinen raikas tuoksu. Ukkosrintama oli pauhannut Espoon päällä monen tunnin ajan, ja vettä oli satanut kerralla koko kuukauden määrä. Alikulku-tunnelit olivat täyttyneet, ja useampi auto oli ajautunut vesiliirron takia tieltä ulos. Hätäkeskukseen oli tulvinut puheluita rakennusten päälle kaatuneista puista. Pelastustoimi oli lähtenyt sammuttamaan kolmea tulipaloa.

Jostain kantautui leikkivien lasten iloisia ääniä ja koiran haukuntaa. Pieni poika polki pyöräänsä matalien talojen välissä kiemurtelevalla hiekkapolulla keskittynyt ilme kasvoillaan. Isä hölkkäsi pyörän vieressä valmiina tarttumaan ylöspäin sojottavaan työntötankoon, jos pyöräilijän tasapaino alkaisi horjua. Kosken mieleen muistui, että hänen pitäisi ryhtyä samaan puuhaan tyttärensä kanssa heti kun työkiireet hellittäisivät. Milla oli monta viikkoa kinunnut isäänsä auttamaan harjoittelussa, mutta aina oli tullut jotain kii-reellisempää sen tilalle.

Koski tunsu Pohjois-Tapiolan alueen hyvin, hänen tätinsä oli asunut parikymmentä vuotta vanhassa puutalossa lähellä Laajalahden

rajaa. Alueella ei yleensä tapahtunut sen vakavampaa kuin että joku ajoi autolla ilman valoja. Tai joskus nuoriso huudatti musiikkia liian kovaa.

Mikään olotila ei ole pysyvä, ei edes hyväosaisen pientaloalueen sunnuntainen rauha, Koski huokaisi mielessään. Taas häirittiin rikostutkijan pyhäpäivän rauhaa. Muutamaa kuukautta aiemmin hän oli käynnistänyt murhatutkinnan niin ikään sunnuntaina, vain muutaman kilometrin päässä Lintuvaarassa. Viikonloput olivat vaarallista aikaa.

Ensimmäiseksi paikalle saapuneesta partiosta toinen poliisi odotti Koskea ja rikoskonstaapeli Joni Erikssonia talon ulkopuolella ja ojensi heille päälle puettaviksi valkoiset suojahaalarit ja kenkäsuojat. Hän ohjasi rikostutkijat takapihalle, jolla tekniset tutkijat työskentelivät vaitonaisina. Myös oikeuslääkäri Elias Mäki oli jo ennättänyt paikalle. Mäki nyökkäsi vakavana Koskelle ja Erikssonille.

– Meillä on kohta täysi rähinä päällä, oikeuslääkäri Mäki ennusti synkkänä. – Henkilö, jonka takaraivo on hakattu tohjoksi, on entinen ministeri ja kansanedustaja. Seela Saarnaniemi, tiedätte varmaan. Se, joka –

– Ei hemmetti, se nyt tästä vielä puuttuisi, että saamme päällystakiksi Suojelupoliisin ja muut neropatit, Eriksson keskeytti.

– Oletko varma, että se on Seela Saarnaniemi? Ja onko joku todellakin kalauttanut naista päähän? Eikö ole mahdollista, että hän olisi kaatunut? hän jatkoi vilkuillen toiveikkaana ympärilleen.

– Olen varma, ja valitettavasti ei ole mahdollista. Tuollaista jälkeä ei saa kaatumalla. Ei edes kaatumalla noita karsean näköisiä hökötyksiä päin, Mäki nyökäytti valurautaista istuinryhmää kohden. – Ja mukava huomata, Joni, että ensimmäinen asia, joka sinulle

tulee mieleen Saarnaniemen kuolemasta, on poliisien iänikuiset reviirikiistat eikä naisparan julma kohtalo, oikeuslääkäri Mäki jatkoi kuivasti.

Koski puisti varoittavasti päätään Erikssonille. Elias Mäen kommentit kannatti jättää omaan arvoonsa eikä tuhлата aikaa keskinäiseen nokitteluun. Mäki osasi olla hankala yhteistyökumppani, kun sille päälle sattui. Koskella oli siitä riittävästi kokemusta.

Nyt heillä ei ollut varaa yhteenkään hidastavaan harha-askeleeseen. Kun henkirikoksen uhrina oli entinen ministeri, kiinnostus tutkintaa kohtaan tulisi olemaan ennennäkemätöntä. Tiedotusvälineet laukkaisivat paikalle heti, kun saisivat vihiä tunnetusta vainajasta. Lööpit kirkuisivat veriteosta espoolaisella hienostoalueella. Television keskusteluohjelmissa aprikoitaisiin, oliko Espoo lainkaan niin turvallinen kaupunki kuin yleisesti luultiin. Poliitikoilta lähtisi mopo keulimaan, ja yksi jos toinen antaisi huolestuneita haastatteluja kansanvaltaan kohdistuneesta rikoksesta, vaikkei olisi minkäänlaista näyttöä teon poliittisesta motiivista. Osa poliitikoista luonnehtisi haastatteluissa Seela Saarnaniemeä rohkeaksi oman tiensä kulkijaksi, jolta liikenä aina aikaa ja tukea sekä läheisille että ventovieraille riippumatta siitä, millainen ihminen vainaja oli eläessään ollut.

Koski nosti katseensa ylös taivaalle.

– Espoon yli pyyhki kello kymmenen jälkeen kunnan ukkosmyrsky ja kaatosade. Vettä tuli niin maan perkeleesti kolmen neljän tunnin ajan. Lienee siis turha toivo, että pihalta tai ruumiin ympäristältä löytyisi mitään tutkintaa edistävää materiaalia.

– Ei löydy, ei. Jos täältä olisikin ollut saatavissa dna-näytteitä rikoksen tekijästä, ne kaikki huuhtoutuivat pois sateen myötä. Tekijä oli onnistunut tekemään rikoksensa niin sanotusti huonon

sään aikaan, oikeuslääkäri naurahteli omalle vitsilleen ja kaivoi taskustaan nenäliinan pyyhkiäkseen hikeä otsaltaan.

Koskea ei naurattanut lainkaan. Eriksson lasketteli pettyneenä ärräpäitä ja ryhtyi kuvaamaan ruumista ja sen ympäristöä.

– Mutta hiusten joukossa verihyytymissä on säilynyt jonkin verran kiviaineksen muruja. Arvelisin, että häntä on isketty kukkapenkin reunuskivellä. Ne näyttävät olevan irtonaisia, Elias Mäki totesi ja heilautti kättään kaarella tulppaanipenkien suuntaan.

– Voidaan siis olettaa, että Saarnaniemeä on todennäköisesti isketty hetken mielijohteesta. Kun tekovälinettä ei ole tuotu muualta. Tuskinpa kukaan etukäteen suunnittelisi hyökkäävänsä entisen ministerin kimppuun kukkapenkin reunuskivellä, Koski pohti.

– Kuulostaa loogiselta, Eriksson nyökkäsi. Sitten hän käännähti ympäri ja katseli joka suuntaan.

– Tuossa on aukko, hän jatkoi ja osoitti kohtaa kukkapenkin reunassa. – Todennäköisesti kivi on otettu siitä. Muutoin reunukset näyttävät ehjiltä ja siisteiltä.

– Laitetaan tekniikka etsimään, löytyisikö se jostakin, Koski murahti.

Oikeuslääkäri oikaisi selkänsä ja henkäisi syvään.

– Olen itse asiassa ollut jonkin verran tekemisissä Saarnaniemen kanssa, hän aloitti. – Lääkäriasema Medican yhteydessä.

Poliisit kohottivat yllättyneinä katseensa oikeuslääkäriin.

– Nyt meni mielenkiintoiseksi. Alapas kertoa, Koski kehotti.

– Teen Medican Leppävaaran toimipisteellä silloin tällöin päivystyskeikkaa, oikeuslääkäri jatkoi. – Joitakin päiviä kuu-kaudessa, ei sen enempää. Taukuhuoneessa tulee usein juteltua vakinaisen henkilökunnan kanssa. Muutama lääkäri on tuttu jo opiskelua ajoilta. Saarnaniemi kuulemma laittoi siellä hössseliksi.

– Oliko kyse lääkäriasemalla tapahtuneesta hoitovirheestä vai –?

– Ei mistään sellaisesta, Mäki pudisti päätään. – Saarnaniemi istui Medica-yhtiöiden hallituksessa. Medicalla on useita toimipisteitä ympäri pääkaupunkiseutua. Saarnaniemi oli saanut jostain päähänsä, että Leppävaaran lääkäriasemalla olisi ollut joku henkilöstöongelma. Ja sen vuoksi hän vaati muutoksia yhden jos toisen henkilön toimenkuviin ja yhtiön henkilöstöpäällikön tehtäväkuvan supistamista, kun tämä ei ollut raportoinut ongelmista Medican hallitukselle. Saarnaniemi yritti savustaa henkilöstöpäällikön ulos. Ei kuitenkaan onnistunut. Sitten hän alkoi vainota Leppävaaran toimipisteen johtavaa lääkäriä, kun tämä ei suhtautunut riittävän vakavasti Saarnaniemen osoittamiin epäkohtiin. Lopulta kyseinen lääkäri kyllästyi taistelemaan Saarnaniemen kanssa ja siirtyi kilpailijan leipiin. Kuten pari muutakin lääkäriä, hekin Saarnaniemen takia.

– Mikä siellä sitten oli ongelmana? Eriksson tiedusteli.

Oikeuslääkäri Elias Mäki kohautti hartioitaan.

– Tuskin yhtään mikään. Minä en havainnut muuta kuin sitä tavanomaista pikkukitinää, ettei esihenkilöillä ollut aikaa alaisille. Suomennettuna tarkoittaa sitä, ettei jakseta kuunnella jatkuvaa purnausta pikkuasioista. Tai sitten maristiin siitä, ettei viestintä toimi. Päläpälä. Eihän viestintä toimi millään työpaikalla. Vakihenkilöstöstä suurin osa oli kuitenkin sitä mieltä, että ongelmat alkoivat vasta, kun Saarnaniemi nimitettiin yhtiön hallitukseen ja alkoi innokkaana touhuta. Sai touhuamisellaan asiat solmuun.

Oikeuslääkäri avasi mustan laukkunsa ja kaiveli sen sisältöä otsarypyssä.

– Eli Saarnaniemi ei ollut ympärilleen iloa jakava päivänsäde, Eriksson tokaisi.

– Nopea yhteenvetosi on ihan oikea. Pahat kielet juorusivat, että Saarnaniemellä oli pakottava tarve jättää sormenjälkensä joka paikkaan. Niihinkin asioihin, joista ei ymmärtänyt tuon taivaallista. Nehän ne ovat työelämässä kaikkein vaarallisimpia ja hankalimpia: ihmiset, jotka eivät tiedä, milloin eivät tiedä, Mäki totesi.

Virkapukuinen partiopoliisi tuli Kosken luokse ja tiedusteli, oliko jotain, mitä hän voisi tehdä.

– Itse asiassa on yksi juttu. Ilmoita tapauksesta Keskusrikospoliisille ja pyydä olemaan minuun yhteydessä, Koski ohjeisti.

– Nähdään sitten, haluavatko he olla mukana tutkinnassa, hän jatkoi osoittaen sanansa Erikssonille.

– Selvä. Poliisimajassa on muuten henkilö, joka löysi ruumiin ja ilmoitti siitä poliisille. Tekniikka on jo ottanut häneltä päällimmäiset vaatteet talteen ja vienyt ne tutkittavaksi. Varmuuden vuoksi. Myös dna-näyte on saatu häneltä. Pisti silmään, että ruumiin löytäjällä oli yllään valkoinen takki. Ei näkyviä tahroja tai roiskeita, partiopoliisi selosti.

– Hyvä tietää. Parasta kerätä mahdolliset näytteet talteen, vaikka todennäköisesti sade pyyhki kaikki jäljet ruumiista. Jos ruumiista sattuisikin löytymään vierasta dna:ta, niin voidaan sulkea löytäjä pois, mikäli löydös ei täsmää häneen. Onko hän muuten mies vai nainen? Koski kysyi.

– Nainen, kuului lyhyt vastaus.

Koski vilkaisi Eriksonia, joka nyökkäsi vastauksena äänettömään kysymykseen. Poliisit jättivät Elias Mäen jatkamaan työskentelyään ja marssivat peräkanaa talon etupuolelle. Majan takaovet olivat auki. Koski katsoi sisälle auton takatilaan. Tyhjä.

– Eikö kukaan ole ollut valvomassa? hän ärähti. – Onko Saarnaniemen löytäjä laskettu menemään?

Koski ja Eriksson kiersivät auton etupuolelle. Toinen partio-poliiseista puhui naiselle, joka seisoj selin lähestyviin rikospoliiseihin. Kun sora rahisi poliisien kenkien alla, nainen käänsi puolittain päätään äänen suuntaan.

Eriksson älähti hämmästyksestä Kosken takana. Koski ei tyytynyt pelkkään äännähdykseen.

– Siis mitä helvettiä! hän karjaisi ja ennen kuin ehti harkita, harppoi Johanna Palon luo ja tarttui tätä olkapäästä kääntääkseen tämän kokonaan itseensä päin. – Ei ole mahdollista! Miten olet taas kerran ensimmäisenä rikospaikalla?

Nämä eivät olleet ne sanat, jotka Koski olisi halunnut Johannalle lausua. Yhtä vähän kuin Koski oli halunnut edellisenä päivänä huutaa naama punaisena kuusivuotiaalle pojalleen Robinille, kun tämä oli juossut alamäessä pallon perässä autotielle. Hän oli säikähtänyt puolikuoliaaksi, että mutkan takaa ilmestyisi ylinopeutta ajava auto, joka ei ehtisi jarruttaa. Koski oli lopettanut huutonsa vasta siinä vaiheessa, kun Robin oli itkuisella ja pelästyneellä äänellä sopertanut, ettei tee niin enää koskaan. Koskea oli alkanut hävettää oma äkkipikainen käytöksensä, hän oli sulkenut poikansa syliinsä ja pyytänyt anteeksi huutamistaan.

Kun Tuomas Koski näki Johannan poliisiauton edessä, rikoskomisarion mielessä sekoittuivat järkytys, pelko ja hämmennys, samalla tavoin kuin edellisenä päivänä poikansa kanssa. Sillä hetkellä, kun hän tarttui Johannaa olkapäästä, päällimmäiseksi tunteeksi nousi huoli. Mihin nainen oli sekaantunut? Miksi hän ylipäänsä oli ollut tekemisissä väkivaltaisesti kuolleen poliitikon kanssa? Mielessä häivähti sydäntä pusertava pelko, että Johanna oli jollain tavoin osallinen Saarnaniemen kuolemaan.

Tuomas Koski ja Johanna Palo olivat kohdanneet talvella, kun Koski oli tutkinut Johannan talossa tämän hääjuhliissa tapahtunutta henkirikosta. Johanna oli ollut epäiltynä, kuten myös kaikki hänen vieraansa. Myöhemmin yksi vieraista oli löytynyt ammuttuna autostaan. Mutta toisinaan Koski oli ajatellut Johannaa muutenkin kuin vain rikostutkintaan osallisena.

Nyt tuo nainen seiso i hänen edessään, kun hän vähiten oli osannut sitä odottaa. Ja jälleen edessä olisi rauhallisena sunnuntaipäivän pientaloalueella käynnistyv ä murhatutkinta. Irvokasta sattumaa.

Johannan silmiin kihosivat kyneleet, ja hän vetäisi kätensä vapaaksi. Hän kosketti oikealla kädellään vasenta olkapäätään ja irvisti.

– Helvetin idiootti, tuo sattui! hän kiljahti. – Onko tämä poliisin uusi tapa toimia, hyökätään ihmisten kimppuun ja väännetään kädestä? Mitähän seuraavaksi pitää pelätä?

Eriksson laski kätensä rauhoittavasti esihenkilönsä hartioille. Johanna painoi kädellään olkapäätään ja mulkoili Koskea vihaisesti. Partiopoliisi seiso i Johannan vieressä ja katsoi rikoskomisariota epäuskoisesti.

– Anteeksi, Koski sanoi ja nosti molemmat kätensä pahoittelevasti pystyyn. – Anteeksi, en tarkoittanut. Mutta kun näin sinut, niin en...

Hän ei osannut päättää lausettaan. Koski ja Palo silmäilivät toisiaan, ja hetken kuluttua naisen ilme pehmeni hieman.

– Annoin jo lausuntoni, tämä sanoi ja nyökkäsi partiopoliisia kohden. – Voinko siis lähteä kotiin?

– Valitettavasti et, Koski pahoitteli. – Meidän pitää Jonin kanssa kuulla sinua vielä. Mutta sinun pitää odottaa hetki, joudumme hoitamaan ensin pari kiireellistä asiaa alta pois.

Johanna huokaisi ja painoi päänsä alas.

– Alkaa olla aika kylmä, hän sanoi vaisusti. – Minun piti antaa takkini pois teknisille tutkijoille.

Vasta nyt Koski huomasi, miten nainen hytisi. Tällä oli yllään vain lyhythihainen kesäinen mekko. Tumma pilviverho peitti auringon, ja lämpötila oli laskenut. Säätila oli jälleen muuttunut. Voimistunut tuuli enteili uutta saderintamaa.

Koski empi hetken.

– Autossa on yksi ylimääräinen takki, hän sanoi. – Vähän reissussa räjähtänyt, mutta lämmin. Saat sen, jos kelpaa.

– Kiitos, mielelläni, Johanna nyökkäsi helpottuneena.

Koski haki autostaan tummanvihreän parkatakkinsa ja ojensi sen naiselle. Takissa oli reilusti väljyyttä. Hihat olivat Johannalle liian pitkät, ja helma ulottui reilusti polvien alapuolelle.

– Sinua ei voi nyt kyllä kutsua tyyli-ikoniksi, Eriksson lohkaisi.

– Tuskin pääsisit Vogue-lehden kanteen.

– Tuskinpa muulloinkaan, Johanna naurahti ja kääri hihoja lyhyemmiksi. – Minun vaatekaapissani ei olisi paljoa esittelemistä missään naistenlehdessä. Paitsi ehkä varoittavana esimerkkinä.

Koski seurasi katseellaan, miten hänen takkiinsa uponnut nainen nousi penkille poliisimajan takaosaan. Hän toivoi, että Johannan läsnäololle rikospaikalla olisi tyhjentävä selitys, joka vapauttaisi tämän epäilyistä.

Mikä on hinta, jonka teoistaan joutuu maksamaan?

Ministeri Seela Saarnaniemi ohjailee keinoja kaihtamatta politiikan tutkimuslaitoksessa käytävää kiivasta valtataistelua. Kun eläinlääkäri Johanna Palo menee tapaamaan Saarnaniemeä alkukesän kukilta tuoksuvalle Espoon pientaloalueelle, hän tekee järkyttävän löydön.

Yhtä lailla järkyttyy rikoskomisario Tuomas Koski tavatessaan Johanna Palon jälleen murhapaikalta. Epäilykset ovat pian kohta-
lokkaasti solmussa. Lisäksi Koski löytää vaimonsa laatikosta tutun-
näköisen esineen, joka on aivan väärässä paikassa. Onko sattumalla sijaa murhatutkinnassa ja keneen Koski voi lopulta luottaa?

Tapautukoon minun tahtoni käsittelee valtapelejä, idyllin rikkoutumista ja ihmissuhteiden yhteentörmäyksiä niin työ- kuin yksityiselämässä. Palo & Koski -dekkarisarjan toinen, itsenäinen osa sijoittuu toukokuiseen Espooseen.

84.2

Kannen kuvat: iStock, Unsplash
(Joran Quinten ja Arno Senoner)
Kansi: Justine Florio /
Taittopalvelu Yliveto Oy

CRIME
TIME

ISBN 978-952-850-800-7

